

Keti Kesidi
ČOKOLADNO NEBO

Edicija
KETI KESIDI

Zdravo!

Uvek sam se pitala kako bi izgledalo imati sestru bliznakinju – sestru koja je potpuno ista kao ti i koja je tvoje drugo ja. Prilično kul, mislila sam. A da li je to zaista tako? Šta ako je tvoja bliznakinja talentovana, popularna, savršena, a ti si uvek u njenoj senci? To verovatno nije nimalo prijatno.

Skaj Tenberi je navikla da uvek bude u senci svoje sestre, ali kad bude dobila kovčeg pun haljina iz dvadesetih godina koje su nekada pripadale jednoj dalekoj rođaci, konačno će dobiti nešto samo svoje. Uskoro počinju da je progone tužni, ali istovremeno i privlačni snovi o prošlosti i ona se zaljubljuje u nekoga koga nikada neće moći da ima. Skaj ne veruje da duhovi postoje – pa kako je onda moguće da se zaljubila u duha?

Skaj shvata da je u nevolji kad joj skrivanje u prošlosti počne da deluje privlačnije od svakodnevice, ali pitanje je da li može da smogne snage i hrabrosti da dopusti svojim snovima da nestanu.

Čokoladno nebo je druga knjiga mog serijala **Bombonjera za devojčice**. To je priča o prijateljstvu, o sestrama i poverenju, a naravno i o – čokoladi. Sklupčajte se na kauču sa svojom omiljenom poslasticom pri ruci i uronite u priču o Skaj... i sledite svoje snove!

Keti Kesidi

XXX

Knjige za mlade čitaoce

ZASIJAJ, DEJZI STAR
DEJZI STAR I RUŽIČASTA GITARA
LJUBAV, MIR I ČOKOLADA
POZIRAJ DEJZI STAR

Knjige za malo starije čitaoce

DIZI
NAPLAVLJENO DRVO
INDIGO PLAVO
SKARLET
SRCE OD SLADOLEDA
SREĆNA ZVEZDA
MEDENA
ANDEOSKA TORTA
SLATKICA

Keti Kesidi

Čokoládno nebo

Bombonjera za devojčice

Leo Commerce, 2012

Naziv originala:
Marshmallow Skye – The Chocolate Box Girls – Cathy Cassidy

Naziv knjige:
ČOKOLADNO NEBO – KETI KESIDI

Copyright © Ketí Kesidi, 2011

Copyright © 2012 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Sladana Perišić

Prevod:
Milica Simić

Lektura i korektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Sladana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leo.rs
www.leo.rs

Štampa:
Neografia - Bački Petrovac

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-160-8

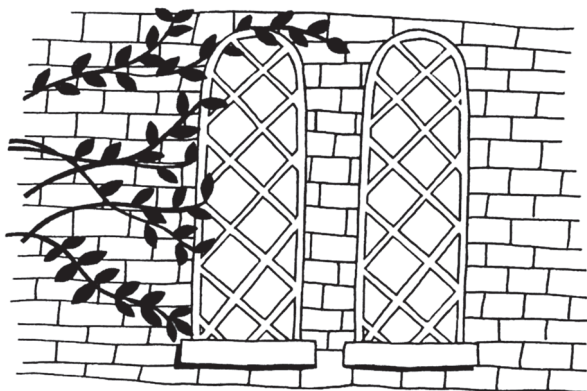
Zahvaljujem...

Lijamu, Kalu i Kejtlin na tome što su uvek uz mene... i mami, Džoani, Endiju, Lori i celoj mojoj divnoj porodici. Zahvaljujem takode Šini, Helen, Fioni, Meri Džejn, Megi, Lal i Džesi na stalnoj podršci, kolačima, zabavama i zagrljajima.

Zahvaljujem i svojoj fantastičnoj asistentkinji Katrioni, kao i Martinu i Darli i celom timu – jer su fenomenalni. Ogromno hvala Amandi, jer je najbolja urednica koja postoji, a i Sari i Džuli za predivan dizajn korica. Zahvaljujem se i Adeli, Emili, Tanji, Sari, Kirsten, Dženi, Džejd, Džuliji, Hani, Rejčel i celoj divnoj ekipi iz *Pafina*. Hvala Rozi Fiore što mi je spasla život.

Na kraju, veliko hvala Šenon za priču o bačenom rancu i hvala svim mojim fantastičnim čitaocima – zaista ste najbolji!

1.

Ne verujem u duhove.

Verujem u podne daske koje pucketaju, iznenadni nalet vazduha usled promaje i jezive zvuke koji se čuju kad vetar zavija ispod strehe, zato što se sve to podrazumeva kad živite u velikoj staroj kući kao što je Tenglvud.

U Tenglvudu sam od rođenja. Mama i tata doselili su se ovde kad je moja starija sestra Hani bila beba, zato što je deda umro veoma mlad, a baka Kejt se preudala za Francuza po imenu Žil. Želeli su da žive u Francuskoj, a pošto baka Kejt nije htela da proda porodičnu kuću, dala ju je nama. Tenglvud je velika viktorijanska kuća tik uz plažu i ona je za mene pravi raj.

Neki tvrde da je pomalo sablasna i sasvim mi je jasno zašto. Ona zaista izgleda kao da je pohode duhovi.

Po zidovima od bledocrvene opeke raste bršljan, a prozori su visoki, završavaju se lukovima i optočeni su izukrštanim olovnim šipkama – to su baš onakvi prozori na kojima bi se moglo očekivati da se ugleda neko lice – blede lice tužnih očiju, nalik senci iz prošlosti. Tu bi moglo da se dešava sve ono o čemu se čita u knjigama – u pričama u kojima sat otkucava ponoć, a onda se čovek probudi i događaju se razne misterije i intrige, i pojavljuju prikaze ljudi u šuštavoj odeći koje prolaze kroz tebe kao da uopšte nisi tu.

Nekada sam želela da mi se tako nešto desi. Želela sam da mogu da utonem u prošlost i da je i sama vidim. Odrasla sam slušajući priče o duhovima, provodila sam leta sa svojim sestrama tražeći jezive prikaze i sablasti, ali nikada nisam videla ništa od toga.

Jedini duhovi u koje sada verujem su oni za Noć veštica, mali i s licima lepljivim od slatkiša i obmotani belim čaršavom, koji u ruci stežu najlon kesu punu ušećerenih jabuka i jeftinih grickalica.

„Skaj! Samer!“, doziva nas moja sestra Koko, provukavši glavu kroz vrata. „Zar vas dve još niste spremne? Čeri nas čeka dole, a i ja sam spremna već od ko zna kad i ako odmah ne krenemo, propustićemo zabavu! Požurite!“

„Opusti se“, kaže Samer, prskajući svoju savršenu kosu lakom. „Imamo vremena napretek, Koko. Žurka

počinje tek u sedam. Idi i lovi jabuke u zdeli s decom ili nešto slično!“

„Skaj, reci joj!“, jadikujući me moli moja sестrica.
„Reci joj da požuri!“

Ipak, teško je shvatiti Koko ozbiljno, zbog toga što je obojila lice u zeleno, zacrnela nekoliko zuba i začesljala kosu uvis drečavim gelom. Obukla je stari sako od tvida koji pripada maminom dečku Pediju i mislim da se maskirala u Frankenštajna.

„Još deset minuta“, obećavam joj. „Bićemo uskoro dole!“

Koko koluta očima i juri niz stepenice.

Samer se smeje. „Tako je nestrpljiva!“

„Samo je uzbuđena“, kažem svojoj bliznakinji. „I mi smo bile iste takve, sećaš se?“

„I dalje smo takve, Skaj“, uzvraća Samer gladeći svoju pohabanu belu haljinu. „Nemoj da to kažeš Koko, ali ja stvarno volim Noć veštica! I ti, zar ne? Tako je kul... kao da smo ponovo deca!“

Smešim se. „Znam.“

Naravno, Samer je sve jasno. Ona me poznaje bolje nego iko na ovom svetu. Zna kako se osećam i šta mislim o većini stvari zato što uglavnom ona oseća i misli isto.

A kostimiranje i maskiranje... pa, to je nešto što obe obožavamo.

Naginjem se ka ogledalu i uzimam četku za kosu. Nisam toliko vešta u pravljenju frizura i šminkanju kao što je moja bliznakinja, ali volim tu čaroliju, taj

trenutak kad se pogledaš u ogledalu i ugledaš, u deliću sekunde, nekog potpuno drugog.

Lice koje vidim bledo je i nalik duhu, poput neke devojke iz sveta senki. Oko krupnih plavih očiju su kolutovi tamni kao mastilo, kao da nije spavala nede-ljama, a kosa joj je zamršena i neuredna, s grančicama bršljana u njoj, a uvezana crnom plišanom trakom. Izgleda kao devojka iz davnina, devojka koja ima da ispriča neku priču, koja u sebi nosi neku tajnu. Ona je devojka zbog koje bi moglo da se poveruje da duhovi postoje.

„Divno“, kažem, a usne mi se razvlače u širok osmeh i devojka duh mi uzvraća istim takvim.

„Izgledaš fantastično“, kaže Samer dok se okrećem ka njoj. „Misliš li da ćeš da se smuvaš s nekim slatkim vampirom na zabavi?“

„Vampiri su dosadni“, kažem. Samer se smeje, ali istina je da smo nas dve i dalje u fazi kad samo sa-njarimo o momcima iz knjiga, momcima iz filmova, momcima iz poznatih bendova. Nijedna od nas još nema dečka. Meni tako odgovara, a mislim da je i sa Samer isti slučaj.

Kad biste videli dečake iz srednje škole *Eksmur park*, bilo bi vam sve jasno. Oni su detinjasti i dosadni i nikako nisu stvoreni da se devojčice u njih zaljube. Takav je, recimo, Alfi Anderson iz mog odeljenja, koji stalno izigrava klovna i koji i dalje misli da je zabavno gadati nekoga krompirićima u školskoj menzi i bacati smrdljive bombice po hodniku.

Samer sedi naslonjena na ivicu svog kreveta i nanosi srebrnkasti sjaj na jagodice, a onda stavlja i odgovarajući ruž za usne. Naše haljine su iste – donji deo sastoji se od nekoliko slojeva tila, šifona i iscepanih čaršava, na brzinu prišivenih na stare bele majice.

Samer bez ikakvog truda uspeva da u tome izgleda divno. A ja, kad se ponovo pogledam u ogledalo, vidim da sam zavaravala sebe – na meni to deluje samo šašavo i ludo. Ja nisam devojka duh, već samo dete koje se maskiralo, a i to ne onoliko dobro koliko moja sestra.

Pretpostavljam da je to priča mog života.

Samer i ja smo identične blizakinje. Mama ima ultrazvučni snimak urađen kad je bila trudna na kojem se vidimo nas dve pripijene jedna uz drugu u njenom stomaku, poput mačića, i kako se čini, držimo se za ruke. Snimak je mutan i sivkast, nalik ekranu televizora kad je signal loš i sve deluje ispucalo i isprekidano, ali ipak je to neverovatna slika.

Samer je prva došla na svet, čitavih četiri minuta pre mene, blistava, odvažna, odlučna da sija. Ja sam došla za njom, crvenog lica i zavijajući od plača.

Oprali su nas, osušili i umotali u iste pelene, a onda stavili u mamino naručje i šta mislite šta je bilo prvo što smo uradile? Pogodili ste. Uхватile smo se za ruke!

Tako je oduvek bilo. Bile smo kao dve strane istog novčića, ili kao slika u ogledalu, svaka od nas savršeni odraz one druge.

